

Men det ærede Medlem har aldeles ikke Ret, naar han citerer Byerhvervenes Adresse. Han citerede den Passus om, hvad der var deres fuldstændige Krav: „Hvis man derfor fra Lovgivningsmagtens Side i Stedet for at skride til umiddelbar Opfyldelse af Grundlovens § 32 skulde foretrække at gaa lige til en Grundlovsændring“, da ville de have det jo før jo hellere, og de ville have det med Forholdstalsvalg, men det ærede Medlem har allerede set, hvilke Vanskeligheder Spørgsmaalet om Forholdstalsvalg rejser, Regeringspartiets Ordfører vil slet ikke ind derpaa; altsaa, det ligger fjernt. Men det ærede Medlem for Thisted oplæste og citerede jo slet ikke, hvad det er, Byerhvervene kræve i første Række og i hvert Fald. De sige jo, hvad det ærede Medlem ikke citerede: „Vi rette derfor en indtrængende Opfordring til Regeringen og Rigsdagen om uden Opsættelse at fremme et Lovforslag, sigtende til Opfyldelsen af Grundlovens § 32“, og de fortsætte: „Dette er da det Krav, hvis hurtigst mulige Opfyldelse i hvert Fald er paatrængende nødvendig“. Hvorledes man kan imødekomme Byerhvervenes Interesser ved, som det ærede Medlem og hans Parti, Højre, have gjort, at slaa en Streg over det, de kræve opfyldt i første Række og i hvert Fald, og saa give dem Anvisning paa noget helt andet, som slet ikke kan opfyldes i Øjeblikket, det overgaar min Forstand. Men Byerhvervene ville forstaa, hvad det er for en Hjælp, de have faaet fra Højres Side, nemlig at de ere blevne svigtede nu, som de ere blevne svigtede tidligere af dette Parti, der lader, som om det er Repræsentant for Byerhvervene, men som, naar det gjaldt, altid hængte i Lensgrevernes Hale eller sluttede sig til Justitsministeren. Byerhvervene ville forstaa, at de ere blevne svigtede af dem, der kalde sig deres Venner, men som ikke ere det.

Maa jeg til den højtærede Konseilspræsident gøre den Bemærkning, at jeg forstaaer ikke den Opfattelse, at det er Statsraadet, der skal afgøre Regeringens, Ministeriets Stilling i Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløsning. Har Justitsministeren ikke taget Standpunkt? Det troede jeg, han havde gjort ved sin Tale i Klosterskoven 2den Pinsedag 1902. Har Finansministeren ikke taget Standpunkt? Det troede jeg, han havde gjort for mange Aar siden, og at det var Grundkernen i hele hans politiske Opfattelse, og at han har givet den Udtryk her paa Rigsdagen

den 24. Oktober 1902. (*Sabroe*: Han har skiftet). Ja, der siges, at han kan have skiftet Mening....

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er udløben.

Borgbjerg: men jeg kan dog ikke tænke mig, at det er Statsraadet, der skal bestemme Ministrenes Standpunkt.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Nej, Statsraadet afgør ikke Ministeriets Stilling, men det afgør selve Spørgsmaalet.

Berntsen: Da Ordførerne for 2 Grupper allerede tidligere have erklæret paa deres Grupper Vegne, at de ikke ville rejse Krav paa nogen anden Forandring af Grundloven end den, der angaar Forandring af § 32 om Folketingskredsene, skal jeg paa den Grupper Vegne, hvis Ordfører jeg er, afgive en lignende Erklæring om, at vi for vort Vedkommende heller ikke skulle rejse Spørgsmaal om nogen anden Grundlovsforandring end den, her er Tale om. Og denne Udtalelse fremkommer jeg med, for at denne Regering hurtigst muligt kan komme til en Ordning af Forholdene.

Fogtmann: Jeg skal ogsaa se at komme ind i den nettede Kreds, som nu har dannet sig for at støtte den højtærede Konseilspræsident. Han paaskønnede den første Udtalelse i den Retning, som faldt fra Formanden for Forslagsstillerne (*Borgbjerg*), og det glædede mig. Det faldt mig da lige straks ind, at det var naturligt, i alt Fald at de forskellige Mindretal i denne Sag gave Ministeren den samme Vejledning, saa at han vidste, hvor han havde dem. — Flertallet kan han vel selv kommandere, det bliver jo hans Sag at se at komme ud af det med det. Jeg skal tiltræde de samme Betragtninger, som ere gjorte gældende fra anden Side, og blot erklære, at fra vort Partis Side skal der ikke blive lagt Hindringer i Vejen for, at Arbejdet kan gøres paa de Betingelser, som den højtærede Konseilspræsident har opstillet, nemlig at vi under denne Sags Behandling indskrænke os til at løse det Spørgsmaal, som her ligger for — under Forventning om, at det saa ogsaa bliver Alvor. Nu vil jeg haabe, at den højtærede Konseilspræsident ikke fikserer os og pudser os frem lige til Rampen og derefter løber fra os igen. I den Forventning skal